

prihranile. Ker se je Rozika prav lepo vedla in je svojo mater čez vse ljubila, so jo vsi ljudje radi imeli in jej dajali vsaki dan več zaslužka.

Tako je Rozika zopet eno leto prav srečno preživela pri svojej materi. Dasiravno je imela veliko dela, hodila je vendar vsaki dan k sv. maši; kajti dobro je vedela, da brez blagoslova iz nebes, je vsako delo prazno in zastoj.

(Konec prihodnjič.)

Mesec maj ali véliki traven.

Otroci! kako vam bi pač mogel vredno naslikati vso spomladansko krasoto, v katero je narava povila mesec maj ali véliki traven? Tisoč in tisoč pesnikov je vže prepevalo o majevej krasoti in občudovalo čarobno milino, s katero je natvora ozaljšala to prijazno spomladansko dōbo, katero vsako leto željno pričakujejo stari in mladi. In zares! kdo bi ne bil vesel tega prijetnega letnega časa, v katerem solnce tako prijazno sije na zemljo in njegovi topli žarki povsod vzbujajo novo življenje. Otroci! le poslušajte, kako prijetna godba ptičic se razlega po zelenem gozdu in kako veselo bernijo in šumljajo marljive čebelice in drugi žužki po cvetočih travnikih in livadah. Dokler koli bodo živeli ljudje na svetu, tako dolgo se bode tudi prepevala slava majevej krasoti in Stvarniku, ki jeta mesec tako lepo ozaljšal s cvetjem in zelenjem. Mesecu maju veljajo iste besede kakor pesništvu, od katerega nam neki slavni pesnik pravi, da bode zamerlo še le s poslednjim človekom na zemlji. Mesec maj je že sam na sebi najlepša pesem, katere človek ne more nikoli ustvariti; uživati njegovo krasoto in sladkost pa more vsako človeško serce, ako še ni skoz in skoz popačeno in popolnoma brez vsega občutka. Kdor ostane merzel in neobčutljiv pri pogledu majeve lepote, ta pač ne pozná življenja in tudi ne vé, kaj je zelenje, rast in cvetje. Mesec maj je najlepša in najveselejša dōba celega leta; zrak v tej dōbi je zdrav in čist, narava je polna najlepšega cvetja in prijetne vonjave. Otroci, pogledjte! tam le nesó bolnega starčeka vèn iz hiše na prosto naravo; vso zimo je prosil dobrega Boga, da bi mu dal ućakati to veselo spomladansko dōbo. Danes se je pervikrat po dolgej boleznì zopet vsedel na leseno klo-pico pod domačo lipo, mlado zelenje dobro dé njegovim očem in solnce mu pregreva premerte ude. Tam na zelenej trati v sredi vasi se je zbrala vesela, brezskerbna mladina, ter skače po mehkej travi in se igra, kakor se je igrala lanjsko in predlanjsko leto in kakor se je igrala mladina pred sto in sto leti. Tako se je pač igral nekđaj tudi bolni starček, ki sedi tam na klopici pod lipo, v onih srećnih otroćjih letih, ki mu zdaj že skorej uhajajo iz spomina. — Z veseljem te tedaj pozdravljamo, preljubi maj! Pridi in osrećuj naše oći z zelenjem in prijetno vonjavo; razveseljuj nam ušesa s sladkim in milim petjem drobnih in veselih tićic, ki so prišle v nebrojnem številu zopet nazaj v naše mile domaće kraje in nam prinesle novo veselo življenje! Dà, dà, kako žalosten bi bil pač svet, kako dolgočasen, kako mertev bi bil najlepši kraj, ako ga ne bi oživljale drobne in vesela tićice s

svojim milim petjem, to lahko spoznate otroci, ako se le enmalo spomnite nazaj na tiho in merzlo zimo.

Pojdimo tedaj tudi mi ven v božjo naravo — v ta velikanski tempelj božji — tje na zelene in s cvetjem okinčane livade in še dalje naprej, tje proti zelenemu gozdu, ter poglejmo, kako veselo vse raste in cveté. — Komu pa neki razvija narava ravno zdaj toliko cvetja in komu puhti prijetna vonjava po zelenih logih in cvetočih livadah? Čimu neki so se porazdelile tičiće pevke po smerekah in bukvah, ter od zgodnjega jutra do poznega večera tako veselo drobnijo svoje mične pesmice, kakor bi hotle pozdravljati



kraljico vesoljne narave? Tako me bode morda vprašal ta ali uni izmed vas, ljubi moji otročiči! Pa le počakajte, ljubi moji, povedal vam bodem tudi to, zakaj je narava ravno mesec maj ogernila z najlepšim cvetjem in zakaj ravno v tem mesecu kraljuje najslajše veselje in zlati mir, ki se prelija v nas iz spomladanske prirode in nas povzdiguje nad žalostno vsakdanjnost tje gori v nebeške višine. Ali ne veste otroci, da se danes pričenejo vesele „šmarnice“ nebeškej kraljici Mariji v čast in slavo? Ali ne veste, da je mesec maj Marijin mesec? To najlepšo dôbo celega leta posvečuje narava našej preljubej materi Mariji, ki je kraljica

nebeške in zemeljske slave in najlepša cvetlica kerščanskih čednosti. Otroci! ali ste si že naredili oltarček v hiši, kakor ste ga imeli dosihdôb in kakor ga imajo še zmiraj po kerščanskih hišah ljudje, ki še niso pozabili popolnoma na Bogá in na Marijo, ki je naše najslajše upanje, naše življenje in tolažba, bodi si v bridkih ali veselih dnéh. Njej v čast in slavo se je okinčala zemlja po dolgem zimskem spanji s cvetjem in zelenjem, njej v čast puhtijo cvetlice prijetno vonjavo po vsem širokem svetu in njej v slavo drobnijo vesele tičice svoje mične in nedolžne pesmice. In če angeljski kori, narava in vès svet pojejo slavo Mariji, najlepšej cvetlici, kako bi se pač mogla pogrešati pesem in tiha ponižna molitev v naših sercih, v katero si smo že v mladostnih svojih letih zapisali njeno sladko imé: Marija.

Pojdite tedaj otroci z menoj tje doli v prijazno cvetočo dolinico na pisane travnike in livade, da natergamo najlepših cvetlic in spletemo vence, s katerimi si bomo ozaljšali podobo Marije. Glejte tam doli se že vračajo nedolžne deklice utrujene domú, glavo in roke vse polno lepih cvetlic, šopkov in vencev. Nikjer nobene podobe naše sladke matere Marije, bodi si v cerkvi, domá ali v znamenjah ob cestah in potih, ne bote našli ta mesec, da ne bi bila ozaljšana s cveticami in zelenjem. Tako je prav! povsod naj se vidi, da smo vredni čistilci Marije, in da se ne sramujemo očitno pred vsem svetom pokazati, kako gorí naše sercé iz ljubezni do Nje, ki nam je mati našega odrešenja. Povsod in pred vsem svetom, brez strahú in sramovanja, pokažimo živo vero do onih svetih skrivnosti, katere nas učí naša prava katoliška cerkev.

Solnce zatonuje in dela se večer. Otroci! zdaj se pa le vernimo zopet domú, da ne zamudimo priljubljenih „šmarnic“ v cerkvi. O kako lepa je danes Marijna podoba tam le v stranskem oltarji, in koliko njenih zvestih čistilcev ima danes cerkev v svojih svetih prostorih! — Čuj! zdaj zadoné orglje in sveto pobožno petje se razlega po cerkvenem hramu. Kako bi pač mogel človek, ki ima občutljivo sercé, mertev tukaj stati in poslušati to pobožno petje, da ne bi tudi on svoj glas pomešal med druge vbrane glasove in iz globočine svojega serca pel:

Marijo hvalite

Vsi verni jeziki,

Na nebu svetniki

Jej hvalo glasite!

Nebo ti je dalo

Vseh milost dražčice,

Pletejo zvezdice

Ti krono prezalo.

Marija cvetlica!

Si lil'ja prebela,

Vsa serca si vnela

K' si božja rodnica.

Kraljaj, o češčena!

Ki v angeljskih glasih

V vseh krajih in časih

Si péta, blagrena.

Hvalite Marijo,

Hvalite, hvalite;

Hvalite Marijo

Hvalite!

Takó, ljubi otročiči! šmarnice so minule in podali se bomo zdaj k počitku. Želim vam prav lahko in sladko noč in jutri mi bote povedali, kaj vam se je senjalo od prijetnega meseca maja, kakor tudi od cvetlic, šopkov in vencev, ki ste je darovali najlepšej cvetlici Mariji. Bog dal, da bi se videli zopet zdravi in veseli, pa da bi tudi moj „Vertec“ vsaj nekoliko pripomogel k Marijinej časti in slavi!

Ivan T.